

Omſtændigheder, da man fra flere Sider og navnlig fra deres Side, som kjende diſe Livsforhold, gjælder gjældende, at der er stor Trang til indeni Lov, ikke villet være med til at fragaade dens Vedtagelse, nu og nu i Lov.

Krieger: Jeg troer, at det ærede Medlem som ſatte ſig i dette Dilemma, ikke ganske med ſig i paaberaabe ſig i Beſtemmelſer af 1837, thi vi ſtaaer ſom her ved Forſkjellen af Lov og Anordning. Al Beſtemmelſerne ſaendes eſſede, er en Selvfølge, og den Omſtændighed, at de fandtes i den ældre Anordning af 1837, forekommer det mig ikke, at man kan paaberaabe ſig i nærværende Tilfælde. Jeg anſeer denne ældre Beſtemmelſe for at være en Anordning, der kunde være forandret ad Anordningsvejen, og man kan udfaa ikke paaberaabe ſig den med Henſyn til den nærværende Ordning ad Lovgivningsvejen. Den anden Bemærkning, ſom jeg paſter at gjøre ligevæls for det ærede Medlem for Kjøbenhavn, der nylig ſalten (Mølig) er, at jeg paa Tinget Maade troer, at har det til at ſige, at det ved den nævnte tidligere Veilighe, ſom var Tale om de Perſoner, der ſkulle eraminere, men ikke om de Forbringere, der ſkulle ſilles. Jeg troer endogsaa, at man kan ſige, at Forholdet var det omvendte. Det Store og Beſentlige er den Maade, hvorpaa man organiserer den hele Indretning, det Spørgſmaal, i hvis Haand en ſaadan Prøve lægges, er troer jeg et vigtigere Principſpørgſmaal end den detaillerede Gjennemførelſe af hvilke Forbringere der i det enkelte Tilfælde ſkal ſilles. Det er troer jeg, ikke ganske uvigtigt at faſtholde det vigtige Synspunkt under hvilket diſe Spørgſmaal maade ſees, og ſovrigt maade jeg bemærke, at vi her have det Samme, ſom ſaa ofte har viſt ſig for os, at enhver Miniſter gaar ſin egen praktiſke Vej. Der lægges ikke Mærke til Sammenhængen mellem de forſkjellige Spørgſmaal, og Regjeringen betragter dem ikke under et fælles Synspunkt, men hver Miniſter gaar ſin Vej, ſaaledes ſom man troer letteſt at ſlippe igjennem Dilemmaet, og det er ikke meget heldigt.

Bloug: I denne ſidſte Bemærkning af

den ærede Landſtingsmand kan jeg være fuldbkommen enig, men jeg kan paa ingen Maade erklære, at det tidligere har været Tale om at forandre Gramensfordringerne, og jeg ſeer ikke, at der kan føres noget ſomhelſt andet Beviis derfor end det, at de Medlemmer, ſom medſatte ſig hiin Foranſtaltning, antog, at man kun vilde gjøre Forandring med Henſyn til de Perſoner, ſom afholdt Gramen for derigjennem at ſaae af paa Forbringerne, det er ikke fra noget Side blevet indbømmet, at noget ſaadant har tilſigtet. Det er efter min Mening en urimelig Forudsætning at gaae ud fra, at fordi det ikke bliver de foreleſende Profeſorer, der ſkulle eraminere, ſkulle der komme Maend til at eraminere, ſom ikke vilde ſtille de ſamme eller ligefaa store Forbringere. — Hvad det ærede lungevalgte Medlem (Andræ) bemærkede, kan jeg gjerne give ham Ret i. Det andet Spørgſmaal er ganske diſt langt vigtigere end dette, det er jo imidlertid foreløbig kun Tale om en eneſte Gramen, og det vilde dog forbaue mig noget, hvis det ærede Medlem betragtede den theologiſke Dannelſe ſom Grundlaget for hele vor Dannelſe.

Liebe: Jeg vil blot tillade mig den lille Bemærkning, at det jo er ganske viſt, at man ikke forder Noget findes i en ældre Lov, kan være fuldbommen paa det Rente med, at det maade anſees for at være i ſig ſelv et egentligt Lovmateriale, ſom kun ved ny Lov kan forandres. Det findes i ſaa Henſeende en Sammenblanding i de ældre Beſtemmelſer, men Forordningen af 11te April 1837 ſynes mig dog efter ſin hele Form og Indhold at fremtræde ſom en egentlig Lov, den kaldes Forordning eller Placat, i alt Fald ikke Anordning, hvilket der nok kan lægges nogen Vægt paa, og den gaar videre end. Det foreliggende Lovforſlag, idet den angiver de detaillerede Forbringere, ikke blot ved den egentlige Styrmandsramen, men ogsaa ved den anden Deel af Gramen. Det har man afholdt ſig fra her, og det finder jeg ret heldigt.

Krieger: Det er ganske umuligt — hvad viſtnof min ærede Ven med mig er enig i — fra Navnene Anordning, Forordning eller